

POLIȚIA

REVISTĂ POLIȚIENEASCĂ

ANUL VI

APRIIE 1925

NRUL 4

DIRECTOR: GEORGIU CHENDI

SUMARUL:

1. Expoziția internațională de Tehnologie Polițienească Dr. S. GHEORGHIU
2. Pentru cultura de specialitate A. CIATO
3. Raporturile dintre poliție și public G. CHENDI
4. Lupta funcționarilor pentru salarii N. GHIULEA
5. Ravagiile literaturii de senzație ALEX. CIURA
6. Poliția și jandarmeria greacă I. MIHAI
7. Orgoliul profesional „POLIȚIA“
8. Despre agenții informatori WILLI GEORGESCU
9. Necesitatea unui Buletin de urmăriri „POLIȚIA“
10. Siguranța Publică Internațională Dr. V. POP

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, STRADA BĂII No. 3

ABONAMENTE:

- Pentru bănci, birouri, societăți și comercianți 1000 lei**
Pentru autoritățile urbane 500 lei
Pentru autoritățile rurale 300 lei
Pentru funcționarii de poliție 100 lei
Pentru toate celelalte autorități precum și ediția de lux 1000 lei

Abonamentele și reclamele se plătesc înainte

Expoziția internațională de Tehnologie Polițienească

— Carlsruhe (Germania) 1925 —

În luna Iunie 1925 va avea loc la Carlsruhe o expoziție internațională de tehnologie polițienească. Organizatorii expoziției sunt: Libera asociație pentru tehnologia polițienească din Baden, Administrația generală a poliției din Baden și Autoritatea industrială din Baden la Carlsruhe. Aceasta din urmă a fost însărcinată de către Ministerul de Interne cu organizarea expoziției. Biourile vor fi instalate în edificiul Autorității industriale din Baden.

Orașul Carlsruhe a pus la dispoziția organizatorilor clădirile comunale pentru expoziții, cu o suprafață de aproximativ 4000 metri pătrați.

Această expoziție va prezenta multe „noutăți” și „documente intuitive” foarte interesante, cari vor putea contribui să strângă relațiunile între polițiile din lumea întreagă.

Atragem atenția polițiilor noastre asupra marelui program al expoziției, care în afară de multe alte chestiuni interesante, îmbrățișează și sistemul fotografierii dela distanță, controlul străinilor, serviciul de urmărire la frontiere, dactiloscopia, fotografia, studiul semnalmentelor, păstrarea urmelor și a locului crimei, educația polițienească și stabilirea statisticilor polițienești și criminale; lucruri de cari s'a ocupat și congresul internațional de poliție din anul 1923 și pe cari Comisia internațională de poliție criminală nu le pierde din vedere. De aceea, președintele comisiei internaționale de poliție criminală: d-l *Schober*, președintele poliției vieneze, a atras atenția tuturor membrilor și corespondenților comisiei asupra acestei întreprinderi, rugându-i să-i dea un cât mai larg sprijin.

Programul Expoziției este următorul:

A) SECȚIUNEA GENERALĂ

I. Poliția străzilor (sergenții de stradă).

1. *Serviciul general al străzilor și de supraveghere.* (Uniforma agenților de poliție și de jandarmerie, armele, alte echipamente, aparate de semnalizare, lămpi electrice, postul de gardă, sala de poliție și instalația ei, câinii de gardă și de escortă.)

2. *Poliția circulației.* (Regulamentele circulației, semnalele de circulație, supravegherea automobilelor și a celorlalte vehicule, supravegherea aeroplanelor, regulamente pentru pietoni.)

3. *Anunțările biurourilor de poliție prin telegraf sau telefon.* (Stabilimente de chemare și semnalizare, comanda-mente de alarmă, furgoane pentru transportul personalului, radiografia în serviciul poliției.)

4. *Serviciul de asistență în caz de accidente.* (Raportul, indicațiile primelor ajutoare, mijloace de transport, instalațiile sanitare în comisariatul de poliție, anunțarea incendiilor, aparate și instalațiuni.)

II. Poliția criminală și de urmărire.

Echipamentul particular al poliției criminale, armele, cuirase protectoare, laborator dactiloscopic, presa în serviciul urmăririlor, mandatele de arestare, telegrafia, radiografia, biroul populației și controlul străinilor, serviciul de urmărire al jandarmeriei, serviciul de urmărire la granițe, supravegherea gărilor, dresarea câinilor de poliție.)

III. Serviciul de identificare.

1. Dactiloscopie.
2. Fotografie.
3. Instrucția semnalmentelor.
4. Teatrul crimei, metode pentru a preveni ștergerea urmelor.
5. Sisteme pentru identificarea persoanelor rătăcite și a morților.
6. Poliția specială pentru țigani.

IV. Poliția moravurilor.

1. Organizarea poliției de moravuri.
2. Poliția de prevedere, agenți feminini.

3. Statistică.
4. Lupta contra pornografiei.
5. Traficul cu femei.

V. Poliția sanitară, supravegherea alimentelor, poliția piețelor.

1. Instalații și aparate pentru examinarea alimentelor.
2. Eșantioane de falsificații, mărirea greutateii, mărfuri alterate.
3. Organizația măsurilor de prevedere și de desinfectare, prescripțiuni și comunicate prin presă.
4. Statistică.

VI. Școli de poliție și de jandarmerie.

1. Instrucția teoretică și practică a agenților.
2. Mijloace de instrucție, conferințe.
3. Desvoltarea corporală a agenților, gimnastica, înotul, sporturi.

VII. Școala pentru câinii de poliție. (Dresare și unelte.)

VIII. Statistica polițienească și criminală.

IX. Literatură și presă, ziare profesionale.

B) SECȚIUNEA INDUSTRIALĂ

Expoziția industrială a siguranței, inclusiv fabricarea obiectelor tehnice pentru poliție și pentru siguranța personală.

1. Garanția și siguranța mecanică (zăvoare de siguranță, lacăte pentru casse de bani, sonerii mecanice, automate, tir automatic pentru apărare).
2. Dispozitive electrice de închidere.
3. Alte invențiuni noi tehnice pentru siguranța personală și pentru poliție.
4. Instalațiuni pentru alarma de incendiu.
5. Instalațiuni (ceasuri) pentru controlul gardienilor.

C) SECȚIUNEA SPECIALĂ

Expoziție specială pentru autoritățile polițienești. (Accesibilă numai persoanelor având cărți de legitimație.) Această secțiune a expoziției cuprinde toate resorturile din secțiunile A) și B), cari nu pot fi arătate publicului, precum și literatură, pamflete, deseneuri.

Cei ce voiesc să ia parte la această expoziție care va ținea 2—3 săptămâni, sunt rugați să se servească de formulele de înscriere. Declarațiunile de participare trebuiesc înaintate la adresa: *Badisches Landesgewerbeamt in Carlsruhe.*

*

Atâtea învățăături folositoare nouă ni-au scăpat. Nepăsători față de noi, ca și față de eforturile pe care le fac alții, și de rândul acesta nu ni-am gândit că e bine să trimitem la Carlsruhe o delegație de fruntași ai poliției noastre, cari să vadă, să înțeleagă și să ne aducă acasă rodul muncii înțelepte a altora.

Nu găsim cuvinte destule să ne exprimăm întristarea pentru această nesocotință. Avem în poliție elemente bine înzestrate, cari dacă ar avea mai mult contact cu opera de siguranță și de apărare a Apusului, ar putea să facă în țară adevărate minuni. Spre exemplu, dacă statul ar trimite la Carlsruhe câțiva oameni cu misiunea de a cerceta expoziția de poliție de acolo și de a asculta numeroasele conferințe instructive, câte îndemnuri bune nu ni-ar aduce ei pentru viitor? Congresul dela Carlsruhe va fi o admirabilă școală. Rareori polițiștii lumii vor avea prilejul să găsiască la un loc adunate, atâtea documente ale trecutului și atâtea producțiuni ale vremurilor noastre.

Nouă, toate acestea ne scâpă. A continua pe această cale ar fi să recidivăm în crima ignoranței și a nepăsării. De aceea, fie ca măcar pe viitor să știm da mai multă atenție intereselor noastre și să avem mai mult ochii deschiși la ceea ce fac alții, dacă noi nu suntem încă vrednici de a creia.

Dr. S. GHEORGHIU

Pentru cultura de specialitate

Infăptuită odată unitatea noastră politică, și luând în primire moștenirea lăsată de sacrificiul atâtor generațiuni de martiri, — nu eram puțini aceia, cari ne puneam îngrijorați întrebarea, că oare fi-vom noi vrednici de-a perpetua această stăpânire ?

Ne întrebam, că oare fi-va îndestulătoare munca și contribuția noastră, a acelora, cari am avut norocul să supraviețuim războiului sângeros, ca să privim în față problema cea mare ce ni s'a pus: de a analiza cu pricepere și cu dreptate multiplicitatea și complexitatea chestiunilor de rezolvat, de a aplica în domenii atât de întinse și de variate toate considerațiunile necesare, să ne asigure corelațiunea permanentă a ideilor de organizațiune cu ideile de viață, și solidaritatea ideilor de ordine cu ideile de progres ?

Știm bine, că îndeplinind această muncă, preocuparea principală a tuturor trebuie să fie de a realiza o unitate de vederi și de conștiință în individ și în colectivitate, coordonând interesele și tendințele diferite și încopciind cu mână tare firul continuității unei vieți istorice în generațiile, ce ne vor urma.

Dar știam în acelaș timp, că războiul mondial ne-a lăsat și pe noi într'o anarhie mentală și morală în potența supremă, căci vedem cu ochii cât e de aspru terenul, ce avea să ne primească și pe care noi aveam datoria să săpăm brazdele mănoase ale viitoarei propășiri; simțeam cât e de îmbăcsită de miasme atmosfera, în care noi trebuie să respirăm din toți plămânii pentru a îndeplini munca uriașă, ce ni-se impunea.

Deoparte: o complectă anarhie mentală și morală, care deschidea larg porțile tuturor pornirilor instinctive, sentimentelor josnice, lăcomiei, speculei, fraudei; de altă parte sentimentele păcătoase ale vechiului politicianism, cari distrugeau, în bunăparte, ce-a mai rămas încă bun în noi și legitimau și utilizau toate scăderile, ce au eșit la suprafață, toate viciile și imoralitățile, pentru a-și asigura izbânda *partidului*, care forma *unica* preocupare a marilor noștri *patrioți*.

D-l Rădulescu-Motru, condamnând politicianismul românesc, scria undeva că: „microbii politici nu se omoară cu lapte dulce; mijlocul cel bun, singurul eficace contra microbilor vechi, sunt microbii noi, ca ei între ei să se mânânce“.

Și s'a pornit astfel lupta între „microbii vechi și noi“ pe moarte, pe viață; o luptă care a năruit toatăzarea și a întunecat orice perspectivă luminoasă, încât astăzi o societate întreagă se cutremură din temelii, iar altruismul generos e nevoit să se retragă și activitatea creatoare a spiritului să înceteze. Morala obligațiunei între astfel de împrejurări este necunoscută, cei buni își împrumută conștiința osânditului și tac, și numai... elementele dușmănoase, subminatorii de țară și conspiratorii de toate soiurile își ridică sfidător capul: se gălesc, se înțeleg și se împreună.

Ofițerii de poliție trebuie să fie adevărați magistrați, căci au rolul să facă să se execute legile și regulamentele; prin urmare trebuie să fie oameni cu cunoștințe juridice, trebuie să cunoască organizarea administrativă, și toate legile privitoare la măsurile de poliție ale Statului.

Ei au un rol foarte delicat, acela de a lua măsuri, nu numai să constate, dar să prevină săvârșirea crimelor și delictelor. Pentru aceasta trebuie oameni cu cultură specială, cu inteligență și tactul necesar pentru a ști ce măsuri să ia în anumite cazuri, cari sunt foarte multiple.

De unde să recrutăm asemenea oameni ?

Evident: dintre oamenii cu cultură juridică.

Dar e de ajuns! Nu ne este ertat să tolerăm perpetuarea unei situațiuni, care nu este decît agonie în permanență; care închide soarta neamului nostru în sicriul lui Mohamed plutind în văzduh între cer și pământ în bătaia tuturor vânturilor.

Trebuie să reacționăm.

Și precum omul, care voind să facă un salt mai mare se va da câțiva pași înapoi, pentruca cu atât mai mare să-i fie avântul — tot astfel noi, voind să îndeplinim o muncă cu adevărat prielnică intereselor generale ale neamului nostru, vom fi siliți să ne întoarcem în trecut până la ultimele cauze, cari au determinat stările noastre de azi, trebuie să ridicăm și să curățim de sgură toate ideilele mari, cari au influențat și au proptit avântul înaintașilor noștri, trebuie să pătrundem în înțelegerea curată și exactă a concepțiilor și să redăm noțiunilor înțelesul lor original, înainte de a le fi transmis în conștiința publică și înainte de a le fi aplicat în practică.

Ideea de stat și problemele generale ale statului vor forma reflectorul sigur, care va avea să pună în lumină adevărată toate soluțiile, ce vor urma să se deie.

Numai astfel se va creia acea ordine morală, care să predomine toate alcătuirile noastre, asigurându-ne viitorul în care nădăjduim, numai astfel se va desvolta în cel mai înalt grad sentimentul solidarității sociale, care să ne pună la adăpost de orice pericol sau înrâuriri vătămătoare, numai astfel se va pune în armonie organizațiunea politică a statului cu construcția socială a țarei, și numai astfel va reuși statul, cu toate așezămintele sale, să stea cu adevărat în serviciul culturai și al progresului general.

Iată pentruce trebuie salutată cu bucurie orice străduință, care tinde să destileze înțelesul adevărat al conceptelor și a le folosi în serviciul intereselor generale cari pătrund până a temelia așezămintelor și instituțiunilor țarei, privindu-le ca forme de dezvoltare ale *întregei* societăți, și nu numai ca instrumente în serviciul intereselor egoiste.

Poliția, ca instituțiune de stat, având un rol extrem de important nu numai în toate ramurile de administrație publică, ci și ca factor moral al buneii orânduiri, ca paznic al întregului echilibru de forțe, care reprezintă rezultanta adevărată a afirmării tuturor intereselor juste, potrivite naturii și civilizațiunei moderne — poliția se poate considera cu drept cuvânt ca „diapasonul“ bunelor moravuri.

O astfel de instituțiune, care are un rol covârșitor pe atât de întinse și de variate terene, e inomis nevoie să-și aibă organul său de publicitate, care, evidențiind importanța și misiunea acestei instituțiuni pas de pas și caz de caz — să contribuie la dezvoltarea cât mai perfectă a ei și să-i deschidă cele mai largi orizonturi.

Iată buna îndreptățire de a fi a revistei „POLIȚIA“.

AUREL CIATO

Vasile Lascăr

Ministru de Interne

(Ședința Senatului din 25 Ianuarie 1903)

Raporturile dintre poliție și public

Câteva considerațiuni despre ceea ce este și despre ceea ce ar trebui să fie

Raporturile dintre poliție și public n'au fost niciodată prea cordiale. Publicul s'a deprins să vadă în această instituție un oficiu de teroare și șicană, fiindcă în trecut poliția nu era ceea ce este astăzi: o instituție de ocrotire socială, ci o unealtă în mâna asupritorilor, cari căutau cu astfel de mijloace să-și mențină situația. Poliția aservită unei cauze străine interesului public și adeseori dușmănoasă acestuia, a continuat să dureze în Europa până mai deunăzi. În Rusia poliția până la revoluție nu era prea departe de poliția statelor din epoca medievală: o poliție de spionaj și de teroare. Chiar astăzi în Rusia sovietică, după date precise publicate de cei ce au trecut pe acolo, poliția nu este altceva. Pentru a se menține la putere și pentru a impune unei țări cu o imensă populație ca Rusia un regim pe care țara nu-l dorea, bolșevicii au înțeles că au nevoie de un vast aparat de spionaj și de teroare, care să inspire frică celor ce de bunăvoie nu voiau să creadă în misiunea profetică a sovietelor. Astfel oroarea publicului față de poliție, atât în Rusia de ieri cât și în împărăția sovietică de astăzi este, desigur, foarte justificată.

Dar în celelalte țări? Europa a făcut progrese enorme pe calea civilizației. De la mentalitatea evului mediu, întunecat și barbar, până astăzi s'a parcurs o cale foarte lungă. Toate țările Europei trăiesc de peste 100 de ani sub regim democratic, iar în ultimii 50 de ani principiile celei mai largi democrații au fost pretutindenea recunoscute. Poliția a evoluat și ea. Nemai fiind o clasă stăpânitoare care să guverneze prin teroare, poliția a fost chemată să stea în slujba noului stăpân, adică în slujba poporului, care guvernează realmente prin delegații săi. Infățișarea dușmănoasă a poliției ar fi trebuit să dispară. Poliția era o instituție a publicului, pentru public. Din nefericire însă, pe alocurea, fie din neglijența însăși a polițiștilor, fie din nepriceperea masselor față de principiile vremurilor moderne, o drojdie din vechia nesimpatie a rămas. Acest fenomen nu se observă în toate țările. În Anglia, care este țara unde au fermentat mai bine, mai sigur și mai curând principiile democrației moderne, — ca și în America, născută din concepția socială anglo-saxonă — poliția este o instituție nu numai temută, dar profund respectată de public. *Policeman-ul* (gardistul nostru de stradă) este recunoscut ca un mic magistrat, ale cărui sentințe sunt respectate cu cea mai strictă rigoare. Cetățeanul prins că a contravenit la măsurile de ordine prescrise de legi și regulamente, nu discută cu „policeman“-ul, când acesta îi aplică imediat amenda legală, ci dacă are scuze serioase face recurs la forul superior, dar se supune până i-se recunoaște dreptatea.

E însă rar cazul când agentul de poliție din Anglia greșește. Legile sunt foarte severe cu polițiștii cari abuzează de atributele funcțiunii lor. De aceea un just echilibru între datorii și drepturi s'a statornicit în viața publică engleză. Publicul nu are a se teme de poliție dacă observă legile și

regulamentele și nici nu are a uri această instituție, dacă poliția nu-și face decât datoria legală.

În Franța poliția este deasemenea o instituție simpatică, cu deosebire poliția administrativă. Spiritul popoarelor latine, mai puțin convinse de necesitatea ordinei, își permite față de poliția de siguranță unele licențe, pe cari publicul țărilor germanice nu și le poate permite. Dar această aparentă ușurătate nu scade nimic din autoritatea poliției; ea denotă un rest din mentalitatea medievală despre poliție, pe care binefacerile vieții moderne în societate nu l-au putut face să dispară.

În schimb poliția administrativă și-a câștigat toată simpatia publicului. Mai aproape de nevoile lui, poliția aceasta și-a dovedit îndestul utilitatea socială, apărând averea cetățenilor, veghind asupra ordinei, aplanând miclele conflicte de cartier și sărind totdeauna în ajutorul bolnavilor sau sinistraților nevoiași.

Nu tot aceleași lucruri s'au petrecut însă și în țările trezite mai greu la viața socială modernă. State, ca al nostru și ca țările înconjurătoare, sunt prea aproape de vremurile autocratismului trecut, pentru a fi intrate cu toată conștiința în miezul principiilor moderne despre democrație. În aceste țări democrația continuă a fi în bună parte aparentă. Publicul nu a ajuns încă să aibă conștiința puterii sale și să se manifesteze în consecință. Astfel avem la noi numeroase forme democratice, dar nu avem o viață democratică perfectă. Instituțiile noastre poartă încă pecetea vremilor trecute, iar înțelegerea noastră e încă întunecată de o mentalitate, pe care alții au aruncat-o de mult și pe care noi înșine nu o mai dorim. E o formă a progresului nostru, pe care îl aflăm și în poliție și în celelalte instituții. Dela polițaiul, care crede că legea este el, până la cel din urmă om ce deține o părțică de autoritate și poate amenința, concepția este aceeași. Legea este ceva bun când este în conformitate cu interesele noastre; îndată însă ce această conformitate nu ne poate satisfăce capriciile, legea poate fi călcată în picioare.

Datorită acestei stări de fapt, acestui dezechilibru moral, care deformează raporturile vieții sociale, între public și poliție, ca prima pavază a leului, nu poate fi nici armonie și nici respect reciproc. Prin urmare, pentru a ajunge să stabilim raporturi firești între acești doi factori sociali, eforturi se cer și deoparte și de alta. Poliția trebuie constrânsă, prin măsuri drastice, ca în Anglia, să aplice cu imparțialitate, cu urbanitate și cu tact legile și regulamentele; publicul trebuie învățat să nu ceară poliției decât ceea ce este îngăduie legea și să se desvețe de a corupe pentru a-și satisface capriciile.

Numai astfel mentalitatea medievală despre poliție va înceta; numai astfel poliția va deveni o instituție socială, realmente utilă societății; și numai astfel ea va ajunge să se bucure de respect, de dragoste și de considerație în public.

GEORGIU CHENDI

10.000 Lei

Premiile revistei „Poliția“

Revista „Poliția“ acordă cinci premii de câte 2000 lei pentru cele mai bune cinci articole, cari se vor scrie revistei până la 1 Iulie a. c. din domeniul următoarelor subiecte:

Dactiloscopie, Grafologie, Criptografie (semnele secrete întrebuințate de infractori), Expertiza grafică (rolul poliției în materie de expertiză grafică), Agenții acoperiți, Rolul poliției în mișcările sociale, Public și poliție, Poliția și presa, Pornografie, Comerțul de carne vie, Prostituația la diferitele popoare (indeosebi din cele mai îndepărtate vremuri), Comunism, Plăgile sociale: Homosexualitatea, Pederastia, Sadismul și Pericolul stupefiantelor (cocaina, opium).

Deasemenea acordăm un premiu special de 2000 lei pentru un articol care va trata despre: „Rolul cultural al Notarilor în viața satelor“.

Extenziunea articolelor să nu treacă peste 2 pagini din revistă.

Premiile se vor decerne de o comisiune instituită din colaboratorii interni ai revistei.

Articolele se vor trimite până la data de mai sus, în plic dublu, la adresa redacției: Cluj, Strada Băii No. 3.

Revista „Poliția“.

Poliția și jandarmeria greacă

După izbăvirea de jugul turcesc, regatul liber al Greciei a avut foarte mult de luptat împotriva banditismului care, sub oblăduirea vechei cârmuirii turcești, prinsese rădăcini atât de adânci, încât pentru stărpirea lui se impuneau măsuri drastice.

O țară nu poate propăși dacă îi lipsește un serviciu de siguranță lăuntrică și dacă acest serviciu nu este întărit cu încrederea și a cârmuitorilor și a cârmuiților. Statul grec, pătruns de acest adevăr, prin decretul regal din 1833, luând de model jandarmeria franceză, după care de altfel ne-am călăuzit și noi când am înființat acest corp, instituie corpul jandarmeriei regale.

Dela început în acest corp intră toate elementele de valoare cari se distinseseră în lupta pentru independența națională, jandarmeria câștigând prin acest fapt o deosebită înrăurire asupra populațiunii, care vedea urmându-se opera de însănătoșare a statului grec de însăși aceia, cari sfărâmaseră jugul turcesc. Alcătuirea corpului de jandarmerie era impusă și de nereușita încercării ce se făcuse cu batalioanele speciale de poterași, pentru distrugerea nenumăratelor cuiburi de bandiți, cari cutreerău țara în lung și lat, împiedecând statornicirea unor legături sigure între sate și orașe.

Între anii 1833 și 1894 jandarmeria răspunde întreg chemării sale, reușind să stârpească, sau mai limpede, să alunge de pe pământul grecesc aceste cuiburi de bandiți în munții Turciei și Albaniei.

În anul 1894 începe seria reformelor în poliția și jandarmeria greacă. Se proiectează desfacerea serviciului polițienesc în două ramuri deosebite.

1. O poliție militară, în care jandarmeria să fie principala organ de siguranță.

2. O poliție specială pentru orașe; cel puțin la început, pentru o parte din orașele mai de seamă, alcătuită, firește, tot militărește, din elementele cari au aparținut jandarmeriei, și comandată de ofițeri aparținând oricărei arme, nu numai jandarmeriei. Experiența de 10 ani dovedește superioritatea poliției unice făcută de jandarmerie — și în 1904 noi reforme, cari dau toată sarcina siguranței și poliției orașelor ca și satelor jandarmeriei. În prezent jandarmeria greacă se cârmuește după un regulament întocmit de misiunea italiană, chemată de câțiva ani în Grecia pentru reorganizarea acestui serviciu.

Este în deobște recunoscut că unitățile de carabinieri italiene sunt admirabil înzestrate și instruite pentru lupta împotriva banditismului, care și în Italia a avut caracter endemic multă vreme.

Deși poliția unică a jandarmeriei dăduse excelente rezultate, prin legea din urmă s'a revenit din nou la ideea ca anumite orașe mari, ca Atena, Pireu, Salonic, Patras, Corfu, Volos, să aibă poliții speciale, organizându-se serviciul, cum voi arăta, după acel al poliției londoneze, iar jandarmeria rămâne chezașa siguranței la sate și în orașelele mai mici.

Pentru reorganizarea serviciilor de poliție orașănească, după sistemul englez, funcționează din 1919 o comisiune de polițiști englezi.

Am spus că jandarmeria greacă lucrează întocmai ca și carabinieri italieni, al cărei regulament și organizare au copiat-o.

Recrutarea ei se face:

1. Prin angajarea voluntară a locuitorilor cari nu au făcut încă serviciu în armată, în vârstă de 19 ani impliniți, înzestrați cu anumite însușiri fizice, intelectuale și morale. Angajarea pe 3 ani.

2. Dacă această angajare nu este de ajuns, se primesc în jandarmerie și oameni cari au făcut serviciul militar, și 3. dacă nici în acest chip nu se umple golurile, pentru ca țaria corpurilor să nu sufere din cauza efectivului, sunt mutați din oficiu în jandarmerie soldați aleși.

Pentru pregătirea militară și profesională funcționează o școală specială de cadeți — alcătuită după chipul și asemănarea celei a carabinieriilor.

Pregătirea ține: 2 ani pentru ofițeri, 1 an pentru subofițeri și 6 luni pentru jandarmi.

Cursurile sunt astfel alcătuite încât ating o bună pre-

gătire militară și profesională. Ofițerii urmează și cursuri de medicină legală și poliție tehnică și judiciară.

Serviciul de jandarmerie este asigurat printr'o mare rețea de posturi de jandarmi și, ca scop, este la fel cu serviciul nostru de jandarmerie, adică:

1. Prevenirea infracțiunilor.
2. Urmărirea infractorilor.

3. Poliția administrativă { sate,
țărini,
drumuri,
circulație, etc.

4. Transferarea arestațiilor civili și militari.

Se împlinește prin santinele, patrule, coloane, mobile și pânđe. Represiunea și toate operațiunile de poliție judiciară sunt executate numai de șefii de posturi (subofițeri), cari rămân tot timpul sub vegherea și îndrumarea ofițerilor comandați, sub acest raport.

Tăria jandarmeriei grece este:

1. 1020 ofițeri, dintre cari 90 superiori, (generali, coloneli, locot.-coloneli și maiori) iar 930 ofițeri inferiori (aghiotanți, sublocotenenți, locotenenți și căpitani).

2. 2483 subofițeri, din care 70 călări.

3. 12185 jandarmi, din cari 603 călări.

Întreaga jandarmerie se împarte în 7 comandamente superioare, 33 comandamente, (cam ce-ar fi o companie dela noi), 140 secții și 804 posturi.

Poliția orașelor am arătat că tinde să imite organizarea englezească, în care scop în 1918 a fost chemată o comisiune engleză, care a și început să funcționeze în 1919 sub conducerea lui Sir Frederic Halliday.

Această comisiune, după ce a cercetat în amănunt situațiunea orașelor, în care urma să se aplice sistemul poliției londoneze, a făcut propuneri, concretizate de guvernul grec în legile: No. 2461 din 20 Iulie 1920 (asupra poliției orașelor), decretul regal din Iunie 1921 (asupra personalului polițiilor orașelor) și decretul regal tot din Iunie 1921 (asupra regulamentului interior al polițiilor orașelor). Prin aceste trei legi se statornicește alcătuirea și organizarea corpului de poliție orașănească, educația nouilor polițiști, datoriile și răspunderea lor, autoritatea disciplinară, întinderea jurisdicțiunii polițiilor. Se înființă îndată o școală polițienească în Corfu, pusă în ce privește funcționarea, programul și învățământul, sub supravegherea misiunii engleze.

Pregătirea acestei poliții ca și întreaga ei funcționare este cu totul opusă organizării și funcționării jandarmeriei, adică este desbrăcată de orice caracter militar, formând un serviciu civil, în care atât recrutarea cât și rămânerea în serviciu sunt voluntare.

Acest nou sistem de poliție funcționează în orașele Corfu, Patras și Pireu și va fi, poate în acest moment chiar este, aplicat în Atena, Salonic, Volos și cred și în alte orașe mai însemnate. Conducerea supremă a acestei organizări polițieneste este dată șefului misiunii engleze.

Opera înfăptuită de guvernul grec prin adoptarea sistemului polițienesc englez a reușit, căci sistemul ales este practicat și perfecționat la Londra încă dela 1830.

Se observă o scădere a criminalității, atât de răspândite în porturile grecești, criminalitate înțepită prin aglomerările de refugiați. Am arătat în puține cuvinte organizarea și a poliției orașelor, fără a tinde să arăt în amănunt organizarea, care în fond este aproape ca și a poliției noastre.

Din sfortările Greciei de a se înzestra cu cele mai bune și potrivite organizațiuni polițieneste, chiar în perioada de frământare războinică și revoluționară, ne dăm bine seama de datoria, pe care o avem noi, ca în perioada de liniște prin care trecem, să hulim mai puțin instituțiuni chemate să ne dea liniștea, pacea și siguranța lăuntrică împotriva uneltirilor nesfârșitului număr de nepoftiți, de toate neamurile, de toate credințele politice și sociale, cari ne copleșesc din zi în zi mai îndrăzneți.

Ianuarie 1925.

Maior MIHAI IOAN.

Lupta funcționarilor pentru salarii

Cu oarecare avânt revoluționar la început, prima mișcare a funcționarilor dusă până la greva generală, a fost stinsă prin arestarea conducătorilor. Funcționarii anemiați și apatici, și-au părăsit conducătorul devotat, s'au resemnat la viața de mai înainte și s'au pocăit. D-l Schina însuși a renunțat la o mișcare, în care nu a găsit devotament, solidaritate și tărie corespunzătoare curajului său jertfitor. A doua mișcare, cu mai puțin avânt, însă metodică și de cuminte organizare, nu a dus decât la câteva congrese, în cari oameni politici gata oricând să capteze o mișcare populară au jăgăduit ceea ce nu erau autorizați să făgăduiască. S'a protestat politicos contra sporurilor neîndestulătoare, s'a votat o moțiune contra legii pensiilor și apoi totul a intrat în noapte. A doua mișcare dacă nu s'a stins, doarme pentru multă vreme.

A treia mișcare încă nu e bănuită, nu e greu însă de prevăzut că ea va izbucni la venirea unui nou guvern.

Vedem unde au dus mișcărilor funcționărești.

Constatăm cu durere că funcționarii nu găsesc în sufletul lor nici tăria convingerii, nici sentimentul solidarității, nici mândria demnității omenești. Și ne întrebăm cu groază cum trăesc în scumpetea aceasta mereu crescândă, cum trăesc cu salariile de foame care le primesc, de unde își completează strictul necesar de viață.

Aci e o problemă grozavă, care orice deslegare ar avea, nu poate fi decât un dezastru pentru neamul nostru. Dacă funcționarii trăesc cu ceea ce pătă ca salariu, atunci au renunțat la orice viață civilizată și omenească. Dacă funcționarii nu pot trăi și sunt cinstiți, bolile și distrugerea generației îi paște. Dacă își completează cele necesare traiului prin necinste, e dezastrul nostru moral.

Cu ce trăesc miile de funcționari săraci, cari nu au nimic de acasă? Aceasta e întrebarea mea de fiecare zi. A-și putea primi răspunsuri amănunțite privitoare la bugetul funcționarilor?

N. GHIULEA,
profesor universitar.

Ravagiile literaturii de senzație

Ravagiile romanelor de detectivi și a filmelor de cinematograf au secerat pretutindeni o recoltă surprinzător de îngrijorătoare.

Băieți, la cea mai fragedă vârstă, între 12—15 ani, se lasă răpiți de lectură și filme aventuroase și încearcă să pună în practică tot ce au văzut și citit acolo. E un fenomen de fantazie excitată în măsură extraordinară. La vârsta aceea, judecata rațiunii e încă foarte fragedă și astfel ea nu e în stare să deosebească binele de rău, nici realitatea de minciună. Se exploatează pur și simplu și se înveninează închipuirea băieților, și chiar a oamenilor adulți, căci un film cu titlul „Prin crimă la avere”, de pildă, nu va agita numai fantazia copiilor, ci și pe aceea a oamenilor în vârstă, aplicați — mai ales după mentalitatea de azi — să ajungă repede la avere, fie și prin crimă, decât să muncească cinstit.

Controlul statului — căci există un control al statului — este insuficient, căci are în vedere numai interesele de integritate ale statului, fără a se extinde asupra intereselor de ordin moral și educativ.

Și așa se întâmplă, că cu ocazia proceselor senzaționale, adeseori se constată că inculpatul a primit mobilul crimei dintr'un roman senzațional, sau dintr'o reprezentație de cinematograf, strecurată cu ușurință prin sита cenzurei oficiale.

* * *

Cetitorii cunosc destule cazuri similare din ziare. Vom aminti și noi unul, retăcând datele personale.

În cancelaria unui liceu se prezintă părintele unui elev. Desperat, cu ochii plini de lacrimi, mărturisește că în absența lui de două zile, fiul lui, care nu se prea împăca nici cu școala, nici cu disciplina ei, a dispărut, luând cu sine câteva sute lei, pe cari reușise să pună mâna. S'au pornit cercetările, constatându-se din capul locului, că elevul din chestie dispăruse dimpreună cu un coleg mai mare, în camera căruia s'au aflat, ascunse cu îngrijire, o sumedenie de broșuri, conținând aventuri senzaționale, cu detectivi, omoruri, insule pline de comori și îmbogățiri la repezeală.

Cu toate eforturile părinților și ale autorităților, fugarii nu au putut fi prinși decât după vre-o zece zile, când ispră-

viseră paralele și încercau să-și vândă revolverul, căci luaseră cu ei, — conform bunului obicei al romanelor și filmelor de senzație, — și un revolver. Ce s'ar fi ales de acești copii, dacă nu s'ar fi oprit la cel dintâiu pas al aventurii, și ar fi făcut uz de revolver, când se aflau în cea mai mare strimtoare, departe de casa părintească?

* * *

Într'un articol anterior arătasem primejdia acestor lecturi dăunătoare și revenind asupra ei, atragem atențiunea tuturor celor chemați, să prevină această rătăcire cu urmări foarte dezastruoase.

Știm că și oameni în vârstă, capabili și indicați chiar de a face lectură serioasă, se îndeletnicesc cu astfel de fleacuri. În o vreme Sherlock Holmes și Arsene Lupin se strecuraseră binișor în planul dintâi al simpatiei publicului. Dar acest triumf a fost de foarte scurtă durată. Azi oamenii serioși nu mai citesc acest soi de literatură — să-i zicem așa — decât dintr'o explicabilă lene intelectuală, evitând problemele de greutate intelectuală și morală. Ei citesc, ca „să omoare vremea”, agitându-se, pentru o oră, cu niște aventuri, în cari nu putea crede din capul locului, dar totuși se lasă amăgiți, în lipsa altor preocupări mai înalte.

E o distracție de a treia mână, dar fără a lăsa urmări mai grave, când e vorba de oameni mari, cu o cultură mai înaltă, căci pentru cei inculți, indiferent de vârstă, lectura de acest soi s'a dovedit, foarte adeseori, primejdioasă.

Cât pentru odraslele mai tinere, lectura este totdeauna dăunătoare. În loc de a da cetitorilor cunoștințe noi, sau de a le cauza un deliciu — ca orice lectură adevărată — le agită exclusiv fantazia, le slăbește judecata, abătându-i astfel dela calea cea bună, spre cărări lăturalnice, încurcate și pline de amăgiri deșarte.

Acest soi de literatură — mai bine zis: maculatură — trebuie să fie controlat, cu cea mai severă măsură, și făcut inaccesibil măcar pentru generația copiilor, căci sufletul lor e ca ceara cea moale, păstrând până târziu, impresiile ce le-a primit în anii cei mai fragezi.

AL. CIURA

Orgoliul profesional

Se pare că articolul d-lui prof. Onisifor Ghibu, din numărul trecut al revistei, despre „Școli pentru polițiști“, n'a fost înțeles de către unii conducători ai polițiilor noastre din Ardeal, cari dovedesc o subiectivitate ciudată, nelalocul ei. D-l prof. Onisifor Ghibu, în articolul său, credem că a ridicat o chestiune scumpă tuturor conducătorilor de poliție, anume chestiunea unei serioase pregătiri de specialitate pentru polițiștii de toate gradele. Ca cetățean fruntaș și ca om de școală, d-l prof. Onisifor Ghibu, fost secretar general al resortului instrucțiunii din Ardeal, era poate cel mai indicat să o facă.

E drept, că d-l prof. Onisifor Ghibu nu prea ocolește expresiunile cari dau caracteristica actualelor stări din organizația poliției noastre. Dar ne putem oare supăra când ni se spune un adevăr, pe care noi înșine îl repetăm neconținut, de câteori suntem nevoiți să ne gândim la instituția pentru care ne-am consacrat și pricepere și energie? Ne putem oare supăra **cu toții** pentru ceace se poate spune numai despre **unii**? Sau ne putem indigna că și alții văd ceace noi vedem în jurul nostru în fiecare clipă?

Desigur că nu.

În observațiile ce ni s'au făcut suntem dispuși să găsim oricând aceea mândrie profesională, care dă tărie morală oricărei profesii, dar nu putem crede că ele exprimă o indignare justă. O mândrie profesională rău înțeleasă, da, o indignare pentru un adevăr exprimat cinstit în sprijinul unei idei mărețe, nu, pentru că ar fi să desnădăjduim în valoarea elementelor poliției noastre, dacă ele s'ar încăpățina să ne dovedească un spirit de castă, împins până la tolerarea și apărarea putregaiului din jurul lor.

Dar să ne întoarcem la articolul d-lui prof. Onisifor Ghibu. Ce se spune acolo? D-l prof. Ghibu face o amănunțită analiză a stărei în care se află poliția noastră astăzi, și ajunge la constatarea că ea este un „organ improvizat“ în noile provincii, ale căror centre sunt încredințate „adeseori“ „unor simpli aventurieri“, în ceace privește poliția. Mai spune d-l Ghibu că e fatal, că acolo, unde poliția e condusă de astfel de oameni, în jurul lor să se fi adunat oameni fără pregătire și fără de conștiința misiunii lor.

Și acum să judecăm cu ce ne-a greșit d-l prof. Ghibu, când a spus aceste lucruri?

A spus oare d-sa, că **TOȚI** prefectii de poliții* din centrele mai importante ale Ardealului sunt aventurieri și analfabeți? **NU**. D-sa a spus precis, că numai **ADESEORI** se găsesc astfel de oameni în fruntea polițiilor noastre, și aceasta nu numai d-l Ghibu o spune. Să ne gândim bine și să privim cu atenție în jurul nostru. Nu are d-l Ghibu dreptate? Nu am gândit și noi adesea ca d-sa?

Și ce-a mai spus d-l prof. Ghibu? D-sa a mai afirmat, că poliția noastră este un **organ improvizat**. Este oare aceasta un neadevăr? Avem noi dreptul a numi poliția noastră o instituție perfectă, mai presus de orice imputare critică, dotată cu elemente așa de pregătite, încât să ne declarăm, fără discuție, satisfăcuți? Să o spună în conștiință orice polițist care își iubește meseria.

Nu, fără îndoială, d-l prof. Onisifor Ghibu, când a spus adevărul crud, așa cum este, n'a făcut decât analiza unei stări de fapt existentă, fără să fi vrut să jignească persoane anume, și atunci nu avem dreptul nici să ne indignăm, dar nici să ridicăm nepăsători din umere. D-sa ni-a ridicat vâlul pe care mulți dintre polițiști nu aveau curajul să-l dea deoparte, și, pentru aceasta, alături de d-sa avem datoria să dorim o **altă poliție**, mai bună, mai bine înzestrată, mai bine pregătită și mai bine condusă. Și când vom face să avem o astfel de poliție, atunci vom avea și dreptul să ne indignăm în fața criticelor.

„POLIȚIA“

* Trebuie să relcvăm faptul, că d-l prof. Onisifor Ghibu a crezut că în fiecare oraș, reședință de județ, stă în fruntea poliției câte un „prefect de poliție“ și nu un „polițai“ numai.

Despre agenții informatori

Un informator, un indicator sau agent acoperit cum se mai numesc aceștia, nu este altul decât unul și acelaș funcționar, angajat special să servească anumite interese ale poliției de siguranță.

Acești agenți sunt instruiți să lucreze discret, confidențial și numai cu persoana care i-a recrutat, sau alta care le-a fost desemnată ca legătură de serviciu. Nimeni altul, chiar dacă ar avea calitate oficială, nu trebuie să le cunoască activitatea și niciodată întâlnirea să nu se facă la siguranță sau poliție, ci întotdeauna în oraș, la diferite ore și locuri fixate mai înainte.

Scopul și nevoile cari au determinat polițiile din toată lumea și în special serviciile de siguranță — fie ale Statului, fie cele de crime și delict — să-și recruteze asemenea elemente, se datorește exclusiv interesului de a putea pătrunde și afla prin mijlocul acestora intimitățile unor anumite straturi sociale, unde ceilalți agenți descoperiți nu ar putea ajunge fără a fi suspectați, și deci zădărnici scopul ce s'ar urmări.

Acestor acoperiți nu li-se cere să îndeplinească nici un fel de condițiune de numire, în afară de faptul că trebuie să facă parte dintr'un cerc care interesează de aproape siguranța, și să execute fără înconjur orice însărcinare li-s'ar da, păstrând cea mai perfectă discrețiune asupra ocupațiunii lor.

Interesul de a-i menține cât mai acoperiți, se face numai în scopul de a-i utiliza cât mai mult și cu folos, în interesul serviciului. Agenții acoperiți, odată demascați, nu numai că nu pot procura nici o informație utilă, dar devin chiar periculoși serviciului, întrucât informațiunile ce ar mai culege dela cercul lor, ar putea fi falș înlesnite, cu scopul de a deruta adevărul, în căutarea cărui este poliția.

Acest soi de elemente nu trebuiesc pierdute sau lăsate să cadă din cauza imprudenței datorită lor, sau chiar șefilor lor, mai ales dacă s'a ajuns la convingerea că lucrează cu credință, pricepere și folos pentru instituție.

Nu ori și cine ar putea îndeplini cu succes slujba de agent acoperit. Pentru această îndeletnicire trebuiesc căutate și recrutate mai ales caracterele slabe și cele cu conștiința foarte elastică. Numai acestea sunt în stare să abandoneze o cauză, călcând în picioare considerațiunile de prietenie și trădând pe tovarășii din ajun. Cu tot disprețul ce-l port unor astfel de oameni, trebuie să afirm că oricât de bine s'ar preținde organizată o poliție; fără atari elemente, ea — după părerea mea — este incompletă, pentru motivul că funcționarii descoperiți ce-i întrebunțează, nu ar putea pătrunde nici odată acolo, unde tocmai interesul ei cere să pătrundă și să afle.

Recrutarea acestor agenți informatori acoperiți se face de regulă numai din cercurile cari interesează poliția. Ei sunt de mare folos pentru demascarea atâtor fapte ascunse, ce pot interesa mai cu osebire siguranța de Stat; dar nu este mai puțin adevărat, că meritele pentru activitatea lor se datoresc în cea mai mare parte șefului, sub ordinea căruia lucrează, pentru că știut este că acestuia i-se datorește și recrutarea lor și informațiile pe cari ei le furnizează.

Ar fi totuși de dorit, ca de îndată ce poliția sau siguranța care se servește de asemenea elemente, a reușit să obțină informațiunile de care avea nevoie și pentru care îi angajase, — să-i îndeparteze și să rupă imediat orice legătură de serviciu cu ei. Oamenii aceștia, fiind extrem de perverși, devin periculoși pentru cei ce stau în legătură cu ei, mai ales dacă au avut imprudența să le încredințeze și chestiuni de serviciu confidențiale. Dovada firii lor o formează chiar faptul de trădare pe care l'au săvârșit față de cercul din care fac parte și pe care îl spionează.

Pe cât sunt de folositori și de indispensabili pentru o poliție de siguranță, tot pe atâta pot deveni de periculoși pentru instituție, dacă li-s'ar tolera sau dacă nu ar fi împiedecați să pună la cale acte de provocațiune, care poate nici nu au fost concepute de mintea acelora, pe spinarea cărora se țese o infamie.

WILLY GEORGESCU

Necesitatea unui Buletin de urmăriri

În viața polițiilor noastre lipsa unui buletin de urmăriri, care să publice inteligent și complect urmărirea tuturor criminalilor, este adânc simțită. Aiurea acest lucru se practică de mult și cu un folos incontestabil pentru combaterea criminalității. Buletinele de urmăriri cuprind toate datele referitoare la recunoașterea celor urmăriți și aproape totdeauna fotografiile, amprente digitale precum și celelalte informațiuni, cari privesc antecedentele, felul de viață și modul lor de operațiune.

La noi acest util lucru este complectamente neglijat. Autoritățile competente nu-i dau nici o atenție. Datorită acestui fapt, criminalitatea în țara noastră a luat proporții înspăimântătoare. Criminalii, încurajați de lipsa unei mai stricte supraveghieri, știind bine că refugiindu-se dintr'un oraș în altul li-se pierde urma și scapă de rigorile legii, operează în centrele orașelor și în mijlocul zilei ca la codru. Căci ce poate face poliția când totul e lăsat la întâmplare și când nu i-se oferă nici unul din mijloacele moderne de lucru?!

Obișnuit, urmărirea noastră se face — când se face — în gazetele oficiale ale județelor. Dar, nu numai că aceste gazete nu sunt citite de nimeni, ci și modul în care sunt făcute urmărirea, este așa de primitiv încât este absolut imposibil de a da rezultate. Curențările sunt publicate fără nici o normă, cu greșeli de tipar, fără fotografii și fără semnalmente, dovedind o totală lipsă de pricepere din partea celor ce le redactează.

Pentru ilustrarea acestor afirmații luăm la întâmplare câteva curențări dintr'o foaie oficială ce ne cade la îndemână:

„Rog dispuneți urmărirea, prinderea și arestarea indivizilor notați mai jos: 1. Seisei Pol com. Tinca (Bihor) de 20 ani. 2. Supusul Polon Golstein Smerl. 3. Marcu Zolman din Bordier. 4. Vaclav Falbr“ și altele.

Dar ne oprim. Nu este nevoie să urmărim toată lista celor 25 de curențări, care se continuă ca mai sus, fără nici o indicație precisă asupra delictului pentru cari sunt urmăriți, și de cine sunt urmăriți, fără semnalmente și, pe deasupra cu greșeli de tipar. Căci degeaba va aresta polițistul pe Szöcsi Pál, care poate să fie numele adevărat dela prima curențare, căci acesta nu va consimți să se identifice de bună voie cu Seisei Pal, și va dovedi cu acte că nu este urmărit. Semnalmente lipsesc, vina nu i-se știe și nu se cunoaște nici autoritatea de care este urmărit, astfel că polițistul vrând-nevrând, va trebui să-l elibereze.

Să mai remarcăm oare enormitățile curențării dela punctul 4? Vaclav Falbr (?) nu spune nimic și poate că nici nu este un nume. Ce să facă polițistul? Vaclav Falbr va fi prins numai atunci, când va consimți să umble cu această titlatură pe frunte, ceea ce nu prea credem că se va putea întâmpla.

Pornind dela aceste constatări, am ajuns la convingerea că este de datoria noastră ca la lungul șir de sacrificii materiale făcute până acum să adăugăm încă unul, redactând un buletin de urmăriri, care să corăspundă necesităților. Pentru aceasta însă avem absolută nevoie de concursul autorităților, către cari facem un călduros apel, rugându-le să ne trimită regulat câte o copie complectă asupra tuturor curențărilor ce fac. Vom fi în deosebi mulțumiți când ni-se vor trimite și fotografiile.

Polițiile ar avea îndeosebi datorința să ne trimită și fotografiile pungașilor de buzunare, ca la sfârșitul anului să putem redacta un buletin portativ, pe care să-l distribuim tuturor autorităților de urmăriri.

Avem convingerea că buna noastră intenție și nouile sacrificii ce ne impunem, pentru a oferi polițiștilor o revistă instructivă și utilă, vor avea răsunetul cuvenit. „POLIȚIA“

Siguranța Publică internațională Internationale Öffentliche Sicherheit

În Viena apare din Ianuarie a. c. o nouă publicațiune de specialitate: „Siguranța Publică Internațională“ (Internationale Öffentliche Sicherheit) sub conducerea Consilierului de Stat dr. Oscar Dressler, secretarul comisiunii internaționale de poliție.

Publicațiunea aceasta redactată în 4 limbi este organul oficios al Comisiunii Internaționale de Poliție Criminală, care a fost constituită în urma congresului ținut în Septembrie 1923 la Viena, a cărui desbateri au apărut pe larg în revista noastră.

Președintele comisiunii este eminentul polițist dl Dr. Hans Schober, președintele poliției vieneze și Directorul Siguranței Generale a republicii austriace, un om de o superioară cultură și o inegalabilă forță de inițiativă.

Este de o netăgăduită importanță apariția acestei reviste de breaslă, care are de scop eliminarea din societate a celei mai periculoase clase de răufăcători: a *bandiților internaționali*, pentru că este îndeobște cunoscut că criminalitatea încă este internațională.

Bandiții urmăriți de poliție, spre a se eschiva dela rigorile legilor se refugiază mai totdeauna în țări streine — unde în lipsa unui organ internațional de urmăriri, rămân necunoscuți și își continuă liniștit „operațiile“.

Iată dar, de ce trebuie să întâmpinăm cu bucurie apariția acestei reviste, pentru că oricât s'ar deosebi polițiile între ele prin organizațiunea și structura lor, scopul este același: apărarea ordinii publice, a vieții și a proprietății concetățenilor lor, împotriva infractorilor de toate categoriile.

Siguranța Publică Internațională aduce fotografiile și amprente digitale ale tuturor hoșilor, acăror activitate vătămătoare trece peste hotarele țării lor de origine, ușurând astfel simțitor sarcina celorlalte poliții, cărora le prezintă nu numai datele stereotipe ale mandatelor de arestare, ci și celelalte informațiuni, cari privesc antecedentele, felul de viață și modul de operațiune a celor urmăriți.

Spre realizarea celor de mai sus, noul organ internațional de poliție solicită serviciilor de urmărire de pretutindeni, să secondeze opera întreprinsă, trimițând redacțiunii (Viena, Schottenring 11, Palatul Direcțiunii Poliției) odată cu fotografia diferiților infractori internaționali, extractul mandatului de arestare și orice alte date de natură să ușureze cercetările polițienești.

Dat fiind că Ministerul de Interne cu ordinul Nr. 20714 din 1924, — în urma aderării Statului nostru la rezoluțiile congresului internațional de poliție din Viena — a dispus ca ori de câte ori polițiile din țară vor deținea criminali internaționali, să comunice Direcțiunii Poliției și Siguranței Generale aceste cazuri, înaintând și fotografia și amprente digitale ale criminalilor, pentru a putea fi remise Biroului Central din Viena: — nu ne îndoim, că serviciile noastre de urmăriri vor și satisface acestui ordin, ca astfel să putem lua relațiile de breaslă și cu celelalte poliții moderne din Occident.

Dar Siguranța Publică Internațională mai are și un alt scop: stabilirea metodelor de urmăriri după principii comune, lărgirea cunoștințelor de tehnică polițienească, organizarea unei solidarități intelectuale și practice.

Azi sunt incalculabile foloasele pe cari acest organ le va aduce în viitor polițiilor de pretutindeni. Pentru că el nu este chemat să fie o armă nouă numai, împotriva armatei jafului și a crimei, ci și un ciment menit să închege cât mai puternic legăturile, ce trebuie să unească în aceeași nobilă înfrățire pe apărătorii de pretutindeni ai societății.

De aceea ar fi de dorit ca conducătorii polițiilor noastre să deie un mai mare interes acestor fel de publicațiuni, abonându-le pentru serviciile ce conduc, pentru că o adevărată educație polițienească nu se va putea face niciodată fără reviste de specialitate.

DR. V. POPP.